

anket over den, eller i alt Fald mange ogsaa fra den Side, det ærede Medlem tilhører. Han regnede ikke den skete Tegning for noget. Den betød ingen Ting, hvis der ikke blev indbetalt noget af det tegnede Beløb. Det var — han brugte det Udtryk — paa en Maade at stikke Blaar i Øjnene. Der er andre, som have brugt stærkere Udtryk. Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) sagde, at det vilde være Svindel, hvis man bar sig ad paa lignende Maade. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) brugte ogsaa Ordet Svindel om dette Forhold. Jeg synes, at det er alt for stærke Udtryk, som man ikke har Lov til at bruge herom. Det forudsætter jo, at der har været Humbug bag denne Tegning, noget, jeg ogsaa har set gjort gældende i forskellige Blade, men navnlig i Bladet „Børsen“ her i København. Jeg har forskaffet mig noget Materiale i den Retning. Der ligger foran mig en Fortegnelse over de 164 nytegnede Garanter, som have tegnet 2,000 Kr. og derover. Jeg kan naturligvis ikke læse disse Navne op, men Listen er til Tjeneste for dem, som ønske at se den. Men naar f. Eks. en Mand som Direktør Hagemann har tegnet sig for 10,000 Kr., tror man saa, at det er Humbug? Eller naar Frk. Alberti har tegnet sig for 30,000 Kr.? Tror man, at hun ikke garanterer for Beløbet fuldt ud? Saadan er der mange. Dette er her i København. Der er ogsaa kendte Navne ude fra Landet. Jeg skal nævne en til herinde fra, Direktør Gammeltoft, han skal være god for mange Millioner, tror jeg

Formanden: Jeg vil henstille, at det ærede Medlem ikke læser Listen op.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Jeg skal ikke læse den op og ikke nævne flere Navne, da den meget ærede Formand ikke finder det tilstedeligt. Men jeg siger om alle disse som om alle dem, der have tegnet mindre Beløb, at det er gode Mænd alle sammen, Mænd, som vide, hvad de have gjort. Der er ikke nogen Humbug i den Tegning, det er en Fornærmelse imod dem at beskyldte dem derfor.

Jeg vil gerne knytte et Par Ord til det, jeg her har sagt om de 10 pCt., man fordrer indbetalt. Jeg kan ikke se, at man egentlig med nogen Ret kan fordrer det. Jeg tror, at man vil se paa det ude paa Landet blandt dem, der have tegnet

sig som Garanter, som om der er en Mistro til dem. Naar en Mand tegner sig som Kautionist for en anden, er det et Tilidsforhold. Han gør det, fordi han har Tillid til den anden Mands Kapital og vil bringe det Offer at kautionere for ham. Men hvis Trediemand, Banken, vilde sige til Kautionisten: Det er nu godt nok med, at du kautionerer, men vil du indbetale 10 pCt., ellers tror jeg ikke paa Kautionen, ellers er det Humbug, saa vilde Manden sige: Det er en Fornærmelse, det kan jeg ikke, saa maa jeg gaa andetsteds hen, hvor der ikke stilles saadanne Fordringer. Jeg er bange for, at man i nogen Maade vil se paa det under det Synspunkt. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, om man beholdt den Form, som den højtærede Indenrigsminister har foreslaaet. Jeg holder mig overbevist om, at gør man det til en frivillig Sag, ville Folk ikke betænke sig i nogen Maade. Henstiller man det til dem, vil der komme store Beløb ind og blive bundne paa den Maade. Man vil faa langt mere end 10 pCt. Det er min Overbevisning. Gaar man den anden Vej, er jeg tilbøjelig til at tro, at Folk ville trække sig tilbage og sige: Det er Mistillid til os, det finde vi ingen Anledning til. Og saa vil det skade. Vi faa nok Garantien tegnet alligevel, og der bliver nok betalt de 10 pCt. ind i tilstrækkeligt Antal. Men jeg vil hellere have — jeg husker ikke, hvor mange Garanter det er — disse Garanter med dette Beløb, de have tegnet, 6 Mill. Kr., med den Sikkerhed, de byde, end jeg vil have det halve med en Indbetaling af 10 pCt. Jeg skal imidlertid ikke lægge Hindringer i Vejen, hvis man endelig skal gaa den Vej. Men en Ting maa vi huske paa, at dette Forhold skal ophøre om 10 Aar.

Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Ikke heller hans Udtalelser betragter jeg som blottede for Velvillie. Han sluttede jo med at sige, at vi havde Forpligtelser. Det erkendte han. Den Stilling, man indtog i Efteraaret, medførte Forpligtelser, og hvad der skulde til, maatte man finde sig i at ofre. Jeg erindrer ikke saa nøje det ærede Medlems Ord, men de gik ud paa noget saadant. I det hele taget gik hans Tale jo ud paa en længere Udvikling af Eksportforeningens Forhold. Jeg forstod ikke rigtig, hvad Hensigten var dermed. Var det det ærede Medlems Hensigt at forhindre et Forlig mellem Eksportforeningen og Sparekassen, beklager jeg det, for det